

Skopál András (10. c)

Őszi melankólia

Szél ringatja a csupasz fákat,
Árny kísérti az őszi tájat.
Az útszéli keresztnek
Búsan, korhadva merednek
A dombtetőn állva
A bús, szürke tájra.
Vége a kínok kínjának.
Lekerült a keresztről,
Kivel a sors ily kegyetlenül bán.
Testén rozsdás szögek hatoltak át.
De miért e sok kín és szenvedés?
Jobb a gyors halál.
Penge s egy erős kéz,
A hóhér lesújt, és kész!
De a bűnösnek lakolnia kellett!
Hisz próbált boldog lenni
E bús világ árnyai mellett.
Árny kísérti a csupasz fákat,
Árny uralja a halott tájat.

Legyek

Reggel óta csak a legyeket hallgatom,
Tetemek tornyosulnak irdatlan halmokon.
Sírnak a bokrok, a sziklák s a fák,
Vérpatak hömpölyög a völgyeken át.
Elesett hadakat ringat a tónak zavaros vize,
Letekint rájuk az ég mindent látó szeme.
Megveti, majd ott hagyja őket,
De a véres tetemekre újabb legyek gyűlnek.
Odébbállok én is, miért maradnék tovább?
Meguntam hallgatni a legyek monoton dalát!

Téli árnyak

Sűrűn hullik a hó,
Fáznak a téli szentek.
De a bokrok sűrűjében
Árnyak leselkednek.
Hideg, sötét árnyak,
Áldozatra várnak.
A fák lombja
Búsan bólogat.
Egy titok rejtőzik
A hótakaró alatt.
Egy titok, egy emlék,
Egy újabb sötét árny.
Egy elárult,
Magára hagyott lány.
Magával ragadta a bánat,
S felemésztették az árnyak.

Sötétség lovasai

Vadul vágatnak a sötétség lovasai,
Kísérik őket a népek sikolyai.
Lándzsára tűzik, ami jó és, ami kedves,
A hült testek fölött néhány varjú repdes.
Máglyán égnék az angyalok száraz csontjai,
Merész, ki szentek vérént ontja ki.
Hisz csak terjeszti a rideg, sötét átkot,
Mely felemészti az egész világot.
Vadul vágatnak a sötétség lovasai,
Pusztulás és halál örök hírhozói.